Jag är ett rum som aldrig byggdes, ett hjärtslag i plåt, fast utan puls. Dörren öppnas ibland av sig själv, men bara när ingen tittar.

Jag har sett en älg i badbyxor sjunga på italienska, och en kalender som gick baklänges tills tiden gav upp.

Jag bär gardiner som minns röster, och en lampa som lyser bara i drömmen. Min nyckel är förlorad i ett gammalt regn, men ändå går jag att öppna om man lyssnar rätt.

Under stolen ligger en karta utan platser, där varje rynka pekar mot ett ögonblick som glömdes. En gång regnade det stearin i min taklucka, och någon spelade schack med en smörgås på mitt golv.

Min nos pekade mot norr, men vilade i söder, och någon skrev ett meddelande i dammet: "Jag kommer tillbaka när väggarna andas igen."
Ingen vet vem som läste det.

Jag står där fönstret tappade sin utsikt, och där myggen bär på hemligheter.

Där lyser jag, som en sol i glömska, och en ifer som aldrig ville vara något annat.